

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9315 af 15/01/1998 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-2-98 om opholdskommune - institutionsudgift - flytning - refusion

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 201114-96

Ankestyrelsens principafgørelse O-2-98 om opholdskommune - institutionsudgift - flytning - refusion

Resume:

Den kommune, som havde bevilget revalidering, var refusionspligtig over for en tilflytningskommune af den fulde andel af den kommunale udgift til daginstitutionsophold for børn, uanset at revaliderens ægtefælle var i arbejde både før og efter flytningen og således betalte skat til tilflytningskommunen efter flytningen.

Begrundelsen var, at der i refusionsbestemmelsen ikke er hjemmel til at opdele udgifter til bistand i udgifter, der vedrører enten bistandsmodtagerens andel eller ægtefællens andel.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 11, stk. 1, nr. 1

Sagsfremstilling:

En familie flyttede den 1. januar 1994 fra A kommune til B kommune. Kvinden modtog revalideringshjælp fra A kommune til en uddannelse i C kommune. Flytningen havde intet med hendes revalideringsforløb at gøre.

Kvindens mand havde det samme arbejde før og efter flytningen til B kommune.

Kvinden modtog indtil den 31. juli 1995 revalideringsydelse fra A kommune.

Den 10. november 1995 fremsendte B kommune en regning til A kommune på ca. 75.000 kr. vedrørende den kommunale andel af driftsudgifterne for 1994 med hensyn til daginstitutionsophold for familiens 2 børn.

I brev af 13. februar 1996 oplyste A kommune, at kommunen mundtligt havde forelagt sagen for ankenævnet, idet kommunen var usikker på en tidligere afgørelse fra et andet statsamt, der i en lignende situation gav tilflytningskommunen ret til at opkræve beløbet fra fraflytningskommunen.

A kommune oplyste videre i brevet, at kommunen var tilbøjelig til at mene, at ægtemanden, som havde arbejdet og betalt skat til B kommune, måtte stå for halvdelen af den kommunale andel af institutionsudgiften. På denne baggrund kunne A kommune kun acceptere at betale halvdelen af regningen.

B kommune klagede i brev af 9. maj 1996 til ankenævnet over A kommunes afgørelse under henvisning til den førnævnte afgørelse fra et andet ankenævn. Nævnet tiltrådte den 9. juli 1996 A kommunes afslag, således at B kommune kun kunne få refunderet halvdelen af den kommunale andel af driftsudgifterne for kvindens og mandens 2 børns institutionsophold i 1994, svarende til ca. 37.000 kr.

Nævnet bemærkede indledningsvist, at B kommune som udgangspunkt i henhold til bistandslovens § 11, var berettiget til at få refunderet sine udgifter, herunder til drift af børneinstitution, når der var bevilget revalideringsydelse efter bistandslovens § 43 af en anden kommune.

Nævnet lagde vægt på, at revalideringsydelse til kvinden var tilkendt og udmålt uafhængigt af ægtefællen og dennes økonomiske forhold, hvortil kom, at manden kontinuerligt havde været i samme stilling både før og efter flytningen, således at hans forhold havde været uændrede, og samtidig var han efter flytningen blevet skattepligtig i B kommune.

Nævnet lagde endvidere vægt på, at den hjælp, der ydes til daginstitutionsophold i henhold til bistandslovens § 73, ydes til forældrene. Når forældrene var samlevende, var hjælpen derfor ydet til dem begge og ikke kun til revalidenden.

Det var nævnets sammenfattende opfattelse, at det ville være i overensstemmelse med lovens intentioner, at kommunens andel af driftsudgifterne til daginstitution fordeles med en ideel andel til hver af ægtefællerne, hvilket som nævnt var ensbetydende med, at B kommune kun kunne få refunderet halvdelen af sin udgift.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om der ved en refusionsopgørelse efter bistandslovens § 11, skal ske en opdeling af udgifter efter bistandsloven på henholdsvis den refusionsudløsende ægtefælle og den anden ægtefælle.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at A kommune var refusionspligtig overfor B kommune for den fulde andel af den kommunale udgift til daginstitutionsophold for kvindens børn i 1994. jf. bistandslovens § 11, stk. 1, nr. 1, og § 73, stk. 1.

Ankestyrelsen begrundede afgørelsen med, at § 11 ikke sondrede mellem forskellige ydelser efter bistandsloven, og at begrebet bistand efter langvarig praksis omfattede enhver bistand efter loven.

Der blev henvist til SM O-32-87 (modsatningsvis) og SM O-59-86, der vedrører refusion efter § 47, stk. 2, men som er udtryk for samme princip.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at den kommunale udgift til daginstitutionsophold er en udgift efter bistandsloven, hvilket er en betingelse efter § 11.

Ankestyrelsen fandt, at der ved en refusionsopgørelse ikke skulle skelnes mellem udgifter, der hører under den bistandsberettigedes kommunale "andel", og udgifter der hører under ægtefællens "del", så længe, der var tale om en udgift efter bistandsloven.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.